

Sygn. akt VII U 638/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Zabrocka

Protokolant: st.sekr.sąd. Alina Bastuba

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2013 r. w Gdańsku

sprawy T. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 29 stycznia 2013 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. i przyznaje ubezpieczonemu T. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2013r do 31 grudnia 2014r.

/ na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VII U 638/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu T. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiło orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25 stycznia 2013 r., która uznała, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony T. G. podał, że prawo do renty przysługuje mu od 17 lat i w tym czasie doszło do pogorszenia się jego stanu zdrowia.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie powołując się na argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony T. G., urodzony dnia (...), posiada wykształcenie zawodowe o specjalności ślusarz, a wykonuje pracę magazyniera.

Ubezpieczonemu przysługiwało prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy (początkowo renty inwalidzkiej 3 grupy inwalidów) od dnia 1 września 1996 r. do dnia 31 sierpnia 1998 r. , a następnie z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 września 1998 r. do 31 grudnia 2012 r.

W dniu 15 listopada 2012 r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Powyższe okoliczności są w niniejszej sprawie niesporne a nadto wynikają z akt rentowych.

Lekarz Orzecznik ZUS rozpoznał u ubezpieczonego zaburzenia depresyjno-lękowe miernie nasilone, (...) bez zaburzeń wentylacji oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa bez upośledzenia sprawności ruchowej i w orzeczeniu z dnia 20 grudnia 2012 r. stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

(vide: opinia lekarska z dnia 20 grudnia 2012 r. - k. 226, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 20 grudnia 2012 r. - k. 234 dokumentacji medycznej ZUS)

W wyniku sprzeciwu ubezpieczonego, został on poddany badaniu przez Komisję Lekarską ZUS, która dokonała u niego tożsamego rozpoznania, co Lekarz Orzecznik ZUS i w orzeczeniu z dnia 25 stycznia 2013 r. uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

(vide: sprzeciw – k. 120 akt rentowych, opinia lekarska z dnia 25 stycznia 2013 r. – k. 231, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25 stycznia 2013 r. – k. 237 dokumentacji medycznej ZUS)

W związku z powyższym, zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 29 stycznia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu T. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(vide: decyzja ZUS z dnia 29 stycznia 2013 r. – k. 121 akt rentowych)

W celu ustalenia , czy stan zdrowia strony wskazuje, że jest ona nadal po dniu 31 grudnia 2012 r. całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej z powodu istotnego naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, koniecznym było uzyskanie wiadomości specjalnych. W związku z tym, Sąd na mocy art. 279, 284 i 292 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych psychiatry, neurologa, kardiologa oraz pulmonologia (k. 9 akt sprawy).

W wyniku zebrania wywiadu i po przeprowadzeniu badań przedmiotowych oraz po dokonaniu analizy dokumentacji lekarskiej w/w biegli rozpoznali u ubezpieczonego:

- zaburzenia depresyjne - lękowe uwarunkowane wieloczynnikowo i pogłębione reaktywnie umiarkowanie nasilone, istotnie wpływające na sprawność ustroju,
- osobowość nieprawidłowo ukształtowana bierno-zależną i lękliwą,
- zmiany zwyrodnieniowo-deformacyjne odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa średniego stopnia,
- zaburzenia lekowo-depresyjne,
- niedostateczność krążenia mózgowego ze skłonnością do omdleń,
- astmę oskrzelową,
- napadowe migotanie przedsionków,
- przewlekłe zapalenie oskrzeli – postać lekka oraz

- fenomen (...).

W ocenie biegłego sądowego psychiatry rozpoznane zaburzenia istotnie zaburzają sprawność organizmu ubezpieczonego i brak jest w tym zakresie jakiegokolwiek poprawy w stosunku do okresu, kiedy organ rentowy przyznawał mu świadczenie rentowe w latach 1996 do grudnia 2012 z powodu zaburzeń depresyjnych i lękowych.

Aktualnie istniejące zaburzenia stanu psychicznego, czyniące badanego nadal częściowo niezdolnym do pracy, mają charakter wieloczynnikowy. Ubezpieczony ma obecnie 60 lat i należy się liczyć z narastaniem komponenty psychoorganicznej. Zaburzenia depresyjne i lękowe mają charakter przewlekły, a cechy osobowości są utrwalone i ich zmiana poprzez działania psychoterapeutyczne jest mało realna. Aktualny stan psychiczny ubezpieczonego, czyni go nadal częściowo niezdolnym do pracy po dniu 31 grudnia 2012 r. na okres 2 lat, czyli do 31 grudnia 2014 r. Stan zdrowia psychicznego T. G. nie uległ poprawie w stosunku do stanu warunkującego wcześniejsze uznanie ubezpieczonego za osobę częściowo niezdolną do pracy.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna – k. 22-23 akt sprawy,

Biegły neurolog nie stwierdził u ubezpieczonego niezdolności do pracy zgodnej z kwalifikacjami z przyczyn neurologicznych. Podał, że ubezpieczony zgłasza bóle kręgosłupa głównie w odcinku lędźwiowo-krzyżowym, na tle zmian zwyrodnieniowych, jednak zmiany te nie są znaczne i nie ograniczają sprawności w sposób uniemożliwiający wykonywanie pracy. Badaniem neurologicznym nie stwierdzono objawów uszkodzenia, czy też upośledzenia funkcji układu nerwowego. Zgłaszane przez ubezpieczonego zaburzenia równowagi ze sporadycznymi omdleniami nie są dotychczas zdiagnozowane. Prawdopodobnie spowodowane są zaburzeniami wegetatywnymi w przebiegu nerwicy.

Dowód: opinia sądowo-lekarska biegłego neurologa – k. 27-28 akt sprawy,

Również w ocenie biegłego sądowego pulmonologa brak jest podstaw do uznania, że ubezpieczony jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy z powodu schorzenia układu oddechowego.

Dowód: opinia sądowo-lekarska biegłego pulmonologa – k. 31-32 akt sprawy,

Biegły sądowy kardiologa stwierdził z kolei, że obserwowane w EKG zaburzenia przewodzenia pod postacią tzw. fenomenu (...), przy braku napadów częstoskurczu przedsionkowo-komorowego, nie powodują jakiegokolwiek upośledzenia funkcji ustroju i tym samym niezdolności do pracy tak aktualnie jak i w przeszłości.

Dowód: opinia sądowo-lekarska biegłego kardiologa – k. 35-37 akt sprawy,

Pozwany organ rentowy podzielił wnioski opinii biegłego psychiatry. Do pisma procesowego z 12 września 2013 r. załączył opinię Przewodniczącego Komisji Lekarskich, który podał, że w ostatnim postępowaniu orzeczniczym w ZUS ubezpieczony był badany przez lekarza orzecznika specjalistę psychiatrę, który stwierdził, że powód funkcjonuje dobrze, jest aktywny i towarzyski. Brak jest u niego zaburzeń afektywnych, jedynie niewielkie objawy nerwicowe. Biegły psychiatra badający powoda po upływie 6 miesięcy stwierdził pogorszenie stanu psychicznego ze znacznie podwyższonym poziomem lęku z objawami jego somatyzacji. Stan psychiczny ogranicza jego zdolność do pracy. Stąd, w ocenie Przewodniczącego ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy do grudnia 2014 r. (k. 49-50 akt sprawy).

Bezsporny stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych pozwanego oraz dokumentacji lekarskiej ZUS, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności.

Oparł się Sąd nadto na opiniach wydanych w sprawie przez biegłych sądowych, które zostały sporządzone w sposób rzeczowy i konkretny, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały one uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych. Opinie te zostały wydane po dokonaniu oględzin i badaniu ubezpieczonego, analizie przedłożonej przez niego dokumentacji lekarskiej i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS oraz w aktach niniejszej sprawy. Wyczerpująco zostały opisane stwierdzone u

ubezpieczonego schorzenia i ich wpływ na jego zdolność do pracy. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych, uznając, iż stanowią one wiarygodny środek dowodowy w sprawie.

W świetle poczynionych ustaleń, w ocenie Sądu Okręgowego, odwołanie ubezpieczonego T. G., stanowiące przedmiot niniejszego postępowania, jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – dalej: ustawa (Dz. U. z 2009 r. Nr 535, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W myśl art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dla ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego w kontekście istnienia bądź braku dalszej niezdolności do pracy koniecznym było dopuszczenie dowodu z opinii biegłych.

Zważyć w tym miejscu należy, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się z tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Kryteria oceny tego dowodu stanowią również: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopień stanowczości wyrażonych w nich ocen.

Opinie sporządzone przez wszystkich biegłych sądowych w niniejszej sprawie są – w ocenie Sądu – wnikliwe i wyczerpujące, logiczne i spójne, a wnioski w nich zawarte prawidłowo uzasadnione. Zostały one wydane przez lekarzy specjalistów o specjalnościach adekwatnych do rodzaju schorzeń rozpoznanych u T. G., o uznanym autorytecie i dużym doświadczeniu zawodowym oraz długoletniej praktyce. Opinie zostały wydane po uprzednio przeprowadzonym badaniu ubezpieczonego oraz zapoznaniu się ze zgromadzoną przezeń dokumentacją medyczną. Biegli w sposób wyczerpujący i przekonywujący wskazali również, dlaczego wydali opinie powyższej treści.

Sąd za podstawę rozstrzygnięcia w sprawie przyjął jednak , opinię biegłego sądowego psychiatry, ponieważ w jego ocenie stanowi ona w niniejszej sprawie miarodajny środek dowodowy na okoliczność występowania u ubezpieczonego dalszej niezdolności do pracy i jej stopnia, pomimo że pozostali biegli kardiolog, pulmonolog i neurolog stwierdzili, iż z powodu schorzeń z ich specjalizacji T. G. nie jest niezdolny do pracy.

Zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2009 r. w sprawie o sygnaturze akt I UK 302/08, nie narusza zakazu samodzielnego dokonywania przez Sąd rozstrzygania kwestii objętych wiadomościami specjalnymi oparcie ustaleń na jednej opinii biegłego lekarza wyrażającej odmienne poglądy od innych lekarzy.

Podkreślenia także wymaga, iż pozwany przedstawił swoje stanowisko w przedmiocie opinii biegłego sądowego psychiatry, podzielając wnioski opinii o częściowej niezdolności ubezpieczonego do pracy do końca grudnia 2014r.

Reasumując należy zatem stwierdzić, że ubezpieczony spełnił wszystkie warunki konieczne do przyznania mu renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ po dniu 31 grudnia 2012 r. jest nadal częściowo niezdolny do pracy.

W konkluzji z przytoczonych wyżej względów Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2014 r.

SSO Elżbieta Zabrocka